

Maviden Çalınmış Öpücük

— Suheyla · 27 Eylül 2016

MAVİDEN ÇALINMIŞ ÖPÜCÜK

Şimdi

Utançtır mayalanan

Keşişlerin

Dudağında ayazlanan

Bahar dalları.

Sürgün vakitlerinde

Umudu terlemiş peygamber çiçeği

O küçücük başını çeviriyor

Örtüsü tozlanmış tohumlarından.

Taşarak mezarlar

Selvilerin gamze çukurlarından

Gelip sesime deęiyorlar

Sesimin en çılgın nehrine

Konaklıyor alaca gövdesiyle.

Ve kelebeklere doğru

Ham bir rüzgar öyküsü

Zakkum yapraklarında

Fildişinden yağmurların

Hüznünü eliyle siliyor.

Akşamlar sivrilirken

Şehrin ışıklarında

Dolunayın çocuęu kocaman

Cam heykellerin önünden

Omuzlarını döküyor

Alaca bir taş çatlağından

Tek tek kan izi

Heykel sesi

Uzuyor tahtaların arkasından.

Ağları suskun ağları acemi

Taş duvarları yırtan
Bir örümcek
Pasında yaşlanmış
Demir parmaklıkları
Yüzüne çentiklenen
Gümüşten dolunayı sığmıyor şimdi.

Kelimelerim kuyularda
Gramafon kağıtlarında solan sevişmeler
Bağırırken çakıl taşlarından
Nefesi karnına uzanan kuşların
Sarınsını mumun dibinde yitiren
Gözyaşı ağırlığınca

Maviden çalınmış dokunuşla
Öp beni

Canı dudaklarında mora yürümeden
Son ölümün başucu ağıtlarından
Yeniden yeniden
Doğur beni.

Süheyla